

[Justitsministeren.]

overtages af Staten. Kommunerne lider ikke noget Tab herved, idet de allerede nu uden Vederlag fra Staten maa anvende disse Bygninger og Lokaler til de angivne Formaal.

Sammen med sin Overtagelse af Politivæsenet skal Staten efter Forslaget ogsaa overtage Arresthusene, hvad jeg allerede i 1924 fremsatte Forslag om. Den nu bestaaende Tvedeling af Fængselsvæsenet, hvorefter Kommunerne har Arresthusene, i hvilke de mindre Straffe udstaaes, medens Staten har de store Straffeanstalter, hvor de alvorlige Straffe udstaaes, bør lige saa lidt blive bestaaende som den nuværende tvedelte Ordning med Hensyn til Politiet. Der bør ogsaa paa dette Omraade efter min Opfattelse gennemføres Ensartethed i Forvaltningen, og der vil eventuelt herved kunne indvindes en Besparelse for det offentlige ved Nedlæggelse af nogle af de mindre og meget lidt benyttede Arresthuse.

I denne Forbindelse maa jeg gøre opmærksom paa, at der i Forslaget om en ny Affattelse af § 7 i Loven om Udgifterne ved Strafferetsplejen findes en Bestemmelse af en vis principiel Betydning, idet Udgiften ved Fangers Udstaaen af Fængselsstraf i Statens Fængsler fremtidig skal kunne afkræves Fangerne, hvilket hidtil kun har været Tilfældet, naar Straffen udstodes i Arresthuse.

Det første Spørgsmaal ved Gennemførelsen af den nye Ordning er jo Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade Ledelsen af Politiet skal tilrettelægges. Det er foreslaaet, at den skal henlægges til en Rigspolitichef, paa samme Maade som Ledelsen af Statspolitiet hidtil har været henlagt under en Statspolitichef. Samtidig har man dog for ikke at gøre Brudet med den nuværende Ordning for skarpt ønsket at bibeholde denne i den Udstrækning, det er foreslaaet, saa at de lokale Politichefer, nemlig Politidirektøren i København og Politimestrene rundt omkring, faar en selvstændig Ledelse af det under dem sorterende Politi. Dette vil formentlig bidrage til at vedligeholde og udvikle deres Initiativ og Handlekraft.

I denne Forbindelse skal jeg omtale, at man ogsaa paa anden Maade har søgt at forøge Politimestrenes Brugbarhed, idet man under Behandlingen i Folketinget har indsat en Bestemmelse i Retsplejelovens § 112, Stk. 3, hvorefter der stilles visse Krav til praktisk Uddannelse af Politimestre. En lignende Regel er ogsaa givet for Politikommissærer. Spørgsmaalet om at kræve en saadan forudgaaende praktisk Uddannelse

har tidligere været behandlet, ogsaa i dette Ting, i 1926—27 og 1927—28, uden at man dog naaede til nogen Vedtagelse. Med de store Krav, som nu stilles til Kriminalpolitiets Personale under dets Arbejde med Eftersporing af Forbrydere, er det naturligt, at Politimesteren, som skal lede dette Arbejde og tillige har en Række andre praktiske Politihverv at varetage, som Regel maa have en saadan Erfaring i og Fortrolighed med den praktiske Politivirksomhed, som den faar, der selv har gjort Tjeneste i det praktiske Politikorps.

Naar der har været indvendt mod hele den foreslaaede Ordning, at den Selvstændighed, som er tillagt de lokale Politichefer, vil skabe Gnidninger, saa tror jeg ikke, man behøver at nære Frygt herfor. Det vigtige Spørgsmaal om Etablering af fornødent Samarbejde mellem de forskellige Politikredse og Politichefer har navnlig været Genstand for indgaaende Overvejelser. Resultatet af disse findes særlig i Forslaget om den nye Affattelse af Retsplejelovens § 114. Efter denne har Rigspolitichefen Bemyndigelse til i Sager, hvor et saadant Samarbejde er nødvendigt, at give nærmere Bestemmelser om Samarbejdet mellem flere Kredse. I samme Paragraf er der tillagt Justitsministeren Bemyndigelse til at lægge Behandlingen af enkelte vigtigere specielle Sager i en enkelt Politimands Haand samt til at give nærmere Regler om dennes Samarbejde med det lokale Politi.

Sammen med Gennemførelsen af denne Enhedspolitiordning er Politifuldmægtigene foreslaaet statsansat. Som det vil være det høje Ting bekendt, er Dommerfuldmægtigene nu efter mange, mange Aars Forhandlinger blevet statsansat. Der vil derfor formentlig være Enighed om, at Politifuldmægtigene bør statsansættes paa samme Vilkaar som Dommerfuldmægtigene.

Lovforslagets Gennemførelse betyder, som jeg har nævnt, at Staten faar en Udgift paa mindst 18 Mill. Kr.; jeg tror, jeg kan sige: mindst, fordi de kommunale Udgifter jo ogsaa er vokset, siden disse Tal blev opgjort i Ministeriet.

Den anden Lov, der angaar Ændringer i Tjenestemandsløven, vil give den fornødne Hjemmel for, at det kommunale Politi- og Arrestvæsenes Personale overgaar i Statens Tjeneste. Flere af Bestemmelserne i det oprindelige Lovforslag er undergaaet Ændringer saavel under Normeringsforslagets Behandling som under Lovforslagets Behandling i Folketinget, efter at Lønningsudvalget og Lønningsraadet, der har haft Sagen til Behandling, havde mod-